

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: ZA-30S/212/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5022200476
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Maukš
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2024:5022200476.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Andreja Maukša (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Kataríny Kochan Morovej a JUDr. Ing. Jitky Mlynarčíkovej PhD., LL.M., vo veci žalobcu Old-Age Care Slowakei s.r.o., Kálov 354/11, 010 01 Žilina, IČO: 52 088 847, proti žalovanému Národný inšpektorát práce, Masarykova 10, 040 01 Košice, IČO: 00 166 405, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. O-198/2022 zo dňa 12. 07. 2022, takto

rozhodol:

I. Žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobcovi ani žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Administratívne konanie a napadnuté rozhodnutie

1. Inšpektorát práce v Žiline (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) vykonal u žalobcu inšpekciu práce podľa zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) od 29. 10. do 12. 11. 2020 zameranú na následnú kontrolu dodržiavania vybraných zákonných ustanovení. O výsledku bol spísaný protokol č. IZA-73-55-2.3/P-F24,25 zo dňa 12. 11. 2020 s dodatkom zo dňa 04. 12. 2020, v zmysle ktorých žalobca (okrem iného) nespĺnil opatrenia z predchádzajúcich výkonov inšpekcie (zistené v protokole č. IZA-38-24-2.3/P-E24,A25-20 zo dňa 06. 07. 2020) spočívajúce v povinnosti odstrániť zistené nedostatky:

- B4, že žalobca ako zamestnávateľ neposkytol zamestnankyni A. B. za vykonanú prácu v mesiacoch 06/2019 a 07/2019 dohodnutú odmenu vôbec, čím porušil § 224 ods. 2 písm. c) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce a

- B5, že žalobca ako zamestnávateľ neuspokojil nároky zamestnankyne A. B. vyslanej na zahraničnú pracovnú cestu na základe vyúčtovaného cestovného príkazu v mesiaci jún 2019 do desiatich pracovných dní od predloženia písomných dokladov v rozpore s § 36 ods. 8 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách.

2. Prvostupňový správny orgán oznámil žalobcovi dňa 24. 03. 2022 začatie konania o uložení pokuty pod č. 074/2022-IZA2.3/pok/oz/T z dôvodov vyššie uvedených pochybení. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. 74/2022-IZA-2.3/R/K z 28. 04. 2022 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) uložil žalobcovi pokutu 300 eur podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2. zákona o inšpekcii práce za nespĺnenie povinností uložených opatreniami podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o inšpekcii práce v protokole č. IZA-38-24-2.3/P-E24,A25-20 z 06. 07. 2020 spočívajúcich v odstránení nedostatkov zistených v bode 4. a 5. na tom skutkovom základe, ako je uvedené v predchádzajúcom odseku.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie. V bode II. poukázal na svoje vyjadrenie k začatiu konania, podľa ktorého nevyplatením odmeny a cestovných náhrad na zamestnankyňou uvedený zahraničný bankový účet odvracal nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému Trestným zákonom, čím došlo k vylúčeniu protiprávnosti jeho konania podľa § 24 ods. 1 Trestného zákona. Prvostupňový správny orgán sa s touto argumentáciou nijako nevysporiadal (nepreskúmateľnosť) a vec nesprávne právne posúdil. V bode III. namietal, že rozhodnutie je postihnuté procesnou vadou. Voči žalobcovi bolo dňa 07. 03. 2021 zahájené konanie o uložení pokuty č. 69/2021-IZA-2.3/R/K, ktoré sa týkalo iba nevyplatenej mzdy a nevyplatené cestovné náhrady prerokované neboli. Išlo však o spáchanie dvoch správnych deliktov v jednočinnom súbehu, čo bolo zistené v jednom konaní. V súčasnom konaní vychádzal prvostupňový správny orgán z totožného skutkového stavu aj z totožného správneho spisu. Prvostupňový správny orgán mal oba správne delikty zistené v tom istom konaní prejednať úhrne a aplikovať súhrnný trest a vo vzťahu k sankcii aplikovať absorpčnú zásadu s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/28/2007. Postup zvolený prvostupňovým správnym orgánom znemožňuje aplikovať absorpčnú zásadu a je v rozpore s cieľom správneho trestania, nakoľko s odstupom času sa miňa výchovný účinok uloženej sankcie.

4. Žalovaný rozhodnutím č. O-198/2022 zo dňa 12. 07. 2022 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový správny orgán jednoznačne preukázal, že žalobca porušil § 12 ods. 2 písm. b) zákona o inšpekcii práce. K námietke žalobcu ohľadom aplikácie ustanovení Trestného zákona o krajnej núdzi uviedol, že ide o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť trestného činu a nie správneho deliktu. Tiež uviedol, že výrok ani odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia vadu nepreskúmateľnosti nevykazujú s poukazom na to, že nie je povinnosťou správneho orgánu reagovať na všetky argumenty účastníka, ale len na tie podstatné. K námietke žalobcu, že nedostatok pod bodom 5 s ním nebol prerokovaný uviedol, že tento bol uvedených v protokole zo dňa 06. 07. 2020 k čomu sa vyjadroval konateľ žalobcu, ktorý uviedol, že nedostatky budú odstránené v stanovenom termíne, o čom bude informovať prvostupňový správny orgán.

Správna žaloba a vyjadrenie žalovaného

5.1. Žalobca sa včas podanou správnou žalobou na Krajský súd v Žiline ako správny súd domáhal zrušenia napadnutého aj prvostupňového rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP.

5.2. V rámci žalobných bodov uviedol, že v administratívnom konaní sa domáhal vyhodnotenia jeho konania ako krajnej núdze. Má za to, že na základe čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách je potrebné priznať v rámci rozhodovania o správnych deliktoch obvineným procesné práva obdobne ako pri trestnom obvinení. Pokiaľ daný právny predpis neupravuje všetky okolnosti týkajúce sa správneho deliktu je možné použiť analógiu ak i) je medzera v právnom predpise, ii) neutrpí páchatel', iii) neohrozí sa príslušný chránený záujem a iv) spôsobený následok nie je zjavne závažnejší ako ten, ktorý by hrozil. Poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 1As 27/2008-67, Odporúčania výboru ministrov Rady Európy R(91)1 o ukladaní administratívno-právnych sankcií a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/147/2008. Vyššie uvedené podmienky boli podľa žalobcu splnené, nakoľko nevyplatením cestovných náhrad zamestnancom na ním uvedený zahraničný bankový účet odvracal nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému Trestným zákonom, čím došlo k vylúčeniu protiprávnosti jeho konania podľa § 24 ods. 1 Trestného zákona a iné riešenie neprichádzalo do úvahy, nakoľko hrozilo nebezpečenstvo z omeškania. Žalobca zároveň predložil relevantné dôkazy, a to číslo zahraničného bankového účtu dotknutej zamestnankyne, exekučné konanie vedené voči dotknutej zamestnankyni a komunikáciu s exekútorickým úradom.

5.3. Žalobca namietal aj nepreskúmateľnosť preskúmaných rozhodnutí, pretože správne orgány sa nezaoberali otázkou či zistené porušenia predstavujú trváci/pokračovací/hromadný delikt alebo či ide o samostatné skutky (toto sa týka predovšetkým rozhodnutia č. 69/2021-IZA-2.3/pok/R/T). Zodpovedanie tejto otázky je dôležité pre posúdenie, či ide o dva samostatné správne delikty, o ktorých sa meritórne rozhodne v dvoch samostatných konaniach alebo ide o jeden pokračovací správny delikt, o ktorom bude rozhodnuté v jednom konaní s poukazom na rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 8 As 29/2007-123. Podľa žalobcu v prípade samostatného postihnutia by došlo k vybaveniu veci a uzatvoreniu správneho spisu a správny orgán by nemohol v novom správnom konaní použiť

protokol z predchádzajúceho správneho konania, ale musel by zahájiť novú inšpekciu práce, spísať nový protokol a zahájiť nové správne konanie. Podľa žalobcu sa žalovaný nedostatočne vysporiadal s námietkou v bode III. odvolania tak, že nie je opodstatnená námietka, že nedostatok spočívajúci v nezaplatení cestovných náhrad s ním nebol prerokovaný. Žalobca však namietal, že mal spáchať dva správne delikty, a to nevyplatenie mzdy v jednočinnom súbehu s nesplnením povinností uložených opatreniami podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o inšpekcii práce zistených v rámci jedného správneho konania, ktoré mali byť prerokované v rámci úhrnného konania a mala byť uložená úhrnná sankcia, na ktorú mala byť aplikovaná absorpčná zásada s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/28/2007. Tiež nemôže obstať vysporiadanie sa s námietkou žalobcu uvedenou v článku II. odvolania ohľadom aplikovania krajnej núdze, že ide o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť trestného činu a nie správneho deliktu. Žalobca predostrel svoj výklad (uvedený aj v predchádzajúcom žalobnom bode), podľa ktorého táto aplikácia možná je. Žalobca tiež uviedol, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu zásady ne bis in idem, pretože bol uznaný vinným za nesplnenie povinností uložených podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o inšpekcii práce v protokole z 06. 07. 2020 pod č. 4 a 5, na základe čoho mu bola uložená pokuta 300 eur. Za neodstránenie nedostatku uvedenom v bode č. 4 protokolu zo dňa 06. 07. 2020 však bola žalobcovi uložená pokuta 500 eur aj rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. 69/2021-IZA-2.3/pok/R/T z 04. 05. 2021, ktoré potvrdil žalovaný rozhodnutím č. O-182/2021 z 16. 06. 2021.

6. Žalovaný považoval správnu žalobu za nedôvodnú. Vo vyjadrení k žalobe argumentoval obdobne ako v napadnutom rozhodnutí. K námietke porušenia zásady ne bis in idem uviedol, že inšpektori práce sú oprávnení vykonať následnú kontrolu a uložiť pokutu žalobcovi za nesplnenie povinností uložených opatreniami podľa § 12 ods. 2 písm. b) zákona o inšpekcii práce. Tiež uviedol, že prvostupňový správny orgán aj žalovaný sa v napadnutých rozhodnutiach vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

7. Žalobca v replike zotrval na tom že správne delikty mali byť prerokované v jednom správnom konaní z dôvodu ich súbehu, keďže boli zistené v rámci jedného výkonu inšpekcie práce a k ich zisteniu došlo pred oznámením o začatí správneho konania, čo je v súlade s § 3 ods. 4 Správneho poriadku (procesná ekonomika) a rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (R 67/2019). K argumentu o aplikácii inštitútu krajnej núdze uviedol, že tento je obsiahnutý aj v § 2 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, a preto neobstojí argumentácia žalovaného, že nejde o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť správneho deliktu. K neaplikácii absorpčnej zásady navyše poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/39/2014. Tiež namietol že v oznámení o zahájení správneho konania nebol poučený o práve na ustanovenie advokáta a práve nazerať do spisu pričom táto povinnosť je implicitne obsiahnutá v článku 6 dohovoru a ide o také porušenie základných princípov správneho trestania, na ktoré musí správny súd prihliadať ex offio.

Posúdenie veci správnym súdom

8. S účinnosťou od 01. 06. 2023 prešla pôsobnosť Krajského súdu v Žiline ako správneho súdu na Správny súd v Banskej Bystrici podľa § 3 ods. 3 písm. a) zákona č. 151/2022 Z. z. Správny súd nariadil na žiadosť žalobcu pojednávanie na 22. 05. 2024 a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. 05. 2024 postupom podľa § 116 v spojení s § 137 ods. 3 SSP vyvesením skráteného písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli súdu. Preskúmaním správnej žaloby, napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel správny súd k záveru, že všetky žalobné body sú nedôvodné, a preto správnu žalobu podľa § 190 SSP zamietol.

9. V predmetnej veci ide v súlade s § 194 ods. 1 SSP o správnu žalobu vo veciach správneho trestania, pretože predmetom prieskumu je rozhodnutie orgánov verejnej správy o správnom delikte, a preto je potrebné aplikovať osobitné ustanovenia § 194 a nasl. SSP.

10. Žalobca zároveň v správnej žalobe na viacerých miestach uvádza, že je potrebné považovať jeho obvinenie z iného správneho deliktu za trestné obvinenie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd publikovaný pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „Dohovor“). Správny súd uvádza, že Európsky súd pre ľudské práva vo veci Engel a ostatní proti Holandsku z 08. 06. 1976 stanovil tzv. engelovské kritériá, podľa ktorých sa vykladá pojem „trestné obvinenie“ pre účely aplikácie čl. 6 Dohovoru. Prvým kritériom je právna kvalifikácia skutku podľa národného práva, teda či je daný skutok kvalifikovaný ako trestný

čin, čo v predmetnej veci nie je splnené. Druhým kritériom je povaha deliktu, kde je potrebné posúdiť, či objekt skutkovej podstaty chráni všeobecný záujem spoločnosti a zároveň, či sa ho môže dopustiť každý, pričom ak je chránený iba nejaký partikulárny objekt alebo ide o osobitnú skupinu subjektov, nepôjde o trestné obvinenie. V predmetnej veci bol žalobca sankcionovaný podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2. zákona o inšpekcii práce za nesplnenie povinností uložených opatrením podľa § 12 ods. 2 písm. b) až i) zákona o inšpekcii práce. Objektom tohto deliktu je dodržiavanie pracovnoprávných a súvisiacich právnych predpisov (v danej veci povinnosť vyplatiť mzdy a cestovné náhrady) a zároveň rešpektovanie opatrení uložených inšpekciou práce určených na odstránenie zistených nedostatkov v tejto oblasti. Ide o všeobecný chránený záujem spoločnosti, ktorá dbá na dodržiavanie pracovnoprávných predpisov, najmä z pohľadu ochrany práv zamestnancov, pričom nevyplatenie mzdy a obdobných nárokov môže byť za určitých okolností posúdené aj ako trestný čin podľa § 214 Trestného zákona. Subjekt tohto deliktu je všeobecný, pretože sa ho môže dopustiť každý v postavení zamestnávateľa a nejde iba o určitú osobitnú alebo privilegovanú skupinu subjektov. Druhé engelovské kritérium je preto naplnené. Podľa správneho súdu je splnené aj tretie kritérium, a to je povaha a závažnosť hroziacej sankcie, nakoľko za tento delikt možno uložiť pokutu až do výšky 100.000 eur, teda pomerne vysokú sumu, ktorá môže za určitých okolností pôsobiť likvidačne. Preto možno považovať delikt, za ktorý bol žalobca sankcionovaný, za trestné obvinenie v zmysle článku 6. Dohovoru a žalobcovi mali byť poskytnuté zodpovedajúce práva.

11. K jednotlivým žalobným bodom správny súd uvádza, že nepovažoval za dôvodnú námietku žalobcu, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil v otázke aplikovania krajnej núdze. V prvom rade správny súd uvádza, že žalobca túto námietku v správnej žalobe dostatočne nekonkretizoval skutkovými okolnosťami predmetnej veci, teda konkrétnymi dôvodmi krajnej núdze, ktoré mohli nastať pri jeho konaní, za ktoré bol sankcionovaný napadnutým rozhodnutím, ale len všeobecne rozobral možnosť aplikácie inštitútu krajnej núdze na iné správne delikty. Iba v závere čl. IV. správnej žaloby odkazuje žalobca na dôkazy súvisiace s prebiehajúcim exekučným konaním voči dotknutej zamestnankyni (ktorej nevyplatil mzdu a cestovné náhrady), avšak bez vysvetlenia, ako tieto dôkazy odôvodňujú existenciu krajnej núdze v predmetnej veci. Keďže však ide o správnu žalobu vo veciach správneho trestania, je v súlade s § 195 písm. b), c) a d) SSP potrebné aj nad rámec žalobných bodov preskúmať otázky zániku zodpovednosti za priestupok, uplynutia prekluzívnej alebo premlčacej lehoty, v ktorej bolo možné vyvodiť zodpovednosť za iný správny delikt, či boli dodržané základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku a základné zásady ukladania trestov podľa Trestného zákona, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie. Preto sa správny súd aj ex offo zaoberal otázkou, či existuje okolnosť vylučujúca protiprávnosť konania, za ktoré bol žalobca sankcionovaný, z dôvodu krajnej núdze.

12. Správny súd sa vo všeobecnosti stotožňuje s právnym názorom žalobcu, že na predmetnú vec možno analogicky aplikovať inštitút krajnej núdze. Krajná núdza je upravená v § 24 ods. 1 Trestného zákona, ktorý ju definuje tak, že čin inak trestný, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému týmto zákonom, nie je trestným činom. Správny súd má za to, že ide o takú zásadu trestania podľa Trestného zákona, ktorú je v súlade s § 195 písm. c) SSP potrebné aplikovať aj na iné správne delikty podľa zákona o inšpekcii práce, hoci ju tento zákon výslovne neupravuje. Pravidlá trestania podľa Trestného zákona je potrebné aplikovať na správne trestanie metódou analógie za účelom vyplnenia medzier v nekodifikovanej právnej úprave administratívneho trestania pre ochranu sankcionovaného pred nespravodlivosťou a neprimeranosťou administratívneho postihu. Nie je spravodlivé niekoho sankcionovať za správny delikt, pokiaľ by konaním majúcim znaky správneho deliktu, došlo k poškodeniu iného záujmu chráneného zákonom (napríklad k spáchaniu trestného činu) za predpokladu, že by nebol spôsobený zjavne rovnako závažný následok alebo ak sa toto nebezpečenstvo nedalo odvrátiť inak. Ak niekto za splnenia týchto podmienok odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, nemôže spáchať iný správny delikt. Správny súd dodáva, že inštitút krajnej núdze nie je určený výlučne pre trestné činy, ale je obdobne upravený aj pre priestupky v § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch tak, že priestupkom nie je konanie, ktorým niekto odvracia nebezpečenstvo priamo hroziace záujmu chránenému zákonom, ak týmto konaním nebol spôsobený zrejme rovnako závažný následok, ako ten ktorý hrozil a toto nebezpečenstvo nebolo možné v danej situácii odstrániť inak. Preto je potrebné analogicky aplikovať inštitút krajnej núdze aj na predmetnú vec a správne orgány sa mali zaoberať súvisiacou argumentáciou žalobcu.

13. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca predostrel v administratívnom konaní svoju obranu ohľadom krajnej núdze v rámci vyjadrenia k začatiu konania zo dňa 01. 04. 2022. V tomto vyjadrení

uviedol, že jeho zamestnankyňa A. B. mu uviedla bankový účet vedený v Spolkovej republike Nemecko. Žalobcovi bol ako zamestnávateľovi doručený exekučný príkaz proti uvedenej zamestnankyni ako povinnej, pričom exekútor mu v rámci komunikácie oznámil, že dotknutá zamestnankyňa má aj tuzemský bankový účet. Žalobca požiadal dotknutú zamestnankyňu o oznámenie tuzemského bankového účtu s tým, že na iný účet jej mzdu a cestovné náhrady nevyplatí. V dobe trvania pracovného pomeru mzda dotknutej zamestnankyne nepresiahla výšku životného minima, a preto nebolo možné uskutočniť požadované zrážky zo mzdy na základe exekučného príkazu a taktiež nebolo možné siahnúť ani na vyplatené cestovné náhrady, ktoré sa podľa § 118 Zákonníka práce nepovažujú za mzdu. Podľa žalobcu tieto prostriedky však exekútor mohol zabaviť podľa § 94 Exekučného poriadku prikázaním pohľadávky z účtu v banke po ich poukázaní na tuzemský bankový účet, pričom v prípade poukázania na zahraničný bankový účet by z exekúcie ušli. Žalobca nadobudol dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 239 Trestného zákona, na ktorom sa nechcel podieľať.

14. Preskúmaním napadnutých rozhodnutí má správny súd za to, že sa správne orgány s otázkou aplikácie krajnej núdze riadne vysporiadali. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že nie je možné aplikovať krajnú núdzu v zmysle Trestného zákona, nakoľko ide o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť trestného činu a nie správneho deliktu. Tento záver považuje správny súd (rovnako ako žalobca) vzhľadom na vyššie uvedené za nesprávny. Otázke aplikácie inštitútu krajnej núdze sa ale riadne venoval prvostupňový správny orgán. V prvostupňovom rozhodnutí uviedol, že žalobca nepreukázal, že jeho postup bol v súlade so zákonom, nakoľko bol dotknutej zamestnankyni oprávnený siahnúť len na časť odmeny a len v súlade s vydaným exekučným príkazom a príslušnými právnymi predpismi. Nie je však podstatné, na aký účet (nie tuzemský) mal byť poukázaný zvyšok odmeny, ktorý nie je možné postihnúť exekúciou, ako aj nároky zo zahraničnej pracovnej cesty. Tento záver prvostupňového správneho orgánu je síce stručný, ale obsahuje podstatu toho, prečo nie je možné v danej veci aplikovať krajnú núdzu. Žalobca bol ako zamestnávateľ dotknutej zamestnankyne oprávnený nevyplatiť mzdu a cestovné náhrady a tieto zraziť a odvieť exekútorovi len v rozsahu, ktorý ustanovuje osobitný právny predpis, v danom prípade Exekučný poriadok (§ 68 a nasl.). Sám žalobca skonštatoval, že pre výšku mzdy a pre charakter cestovných náhrad tieto nebolo možné dotknutej zamestnankyni zraziť a odvieť exekútorovi. Z uvedeného vyplýva, že mzdu a cestovné náhrady mal žalobca dotknutej zamestnankyni vyplatiť a nie ich zdržiavať. V danom prípade je irelevantné, či by tieto prostriedky vyplatil na tuzemský alebo zahraničný účet, prípadne v hotovosti. Účelom ustanovení Exekučného poriadku obmedzujúcich vykonávanie exekúcie zrážkami zo mzdy je poskytnúť zamestnanej fyzickej osobe, voči ktorej je vedená exekúcia, aspoň časť mzdy na úrovni životného minima za účelom zabezpečenia základných životných potrieb. Na tieto ustanovenia nadväzuje § 104 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu v banke nepodliehajú prostriedky do výšky sumy, ktorá sa podľa zákona nesmie povinnému zraziť z mesačnej mzdy alebo z iných príjmov, ak má povinný zasielanú mzdu alebo iné príjmy na účet v banke. Preto aj pokiaľ by tieto prostriedky boli vyplatené dotknutej zamestnankyni na tuzemský účet, nemohli by byť postihnuté exekúciou, nakoľko ich pripísaním na účet nestrácajú charakter mzdy a iných náhrad, ktoré sú do určitej výšky exekúciou nepostihnuteľné. Z uvedeného vyplýva, že neboli splnené podmienky na aplikáciu krajnej núdze, nakoľko vyplatením mzdy na zahraničný bankový účet by nebol porušený ani ohrozený záujem chránený zákonom, v danom prípade práva veriteľa oprávneného z exekúcie vedenej voči dotknutej zamestnankyni.

15. Správny súd poukazuje na to, že v administratívnom konaní platí tzv. jednota konania, pričom prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia a konania pred správnymi orgánmi jednotlivých stupňov sa v správnom súdnictve posudzujú spoločne a pre účely súdneho prieskumu ich nie je možné oddeľovať. Pokiaľ dal na podstatný argument žalobcu o nemožnosti aplikácie inštitútu krajnej núdze relevantnú odpoveď prvostupňový správny orgán, nie je daný dôvod na zrušenie napadnutého (odvolacieho) rozhodnutia pre nesprávny záver žalovaného o nemožnosti aplikovať inštitút krajnej núdze na predmetnú vec. Nie je účelné, aby správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného len pre túto nesprávnosť a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na vyššie uvedené závery správneho súdu by žalovaný musel následne vydať rovnaké rozhodnutie s tým, že by len upravil svoje odôvodnenie v časti týkajúcej sa krajnej núdze v súlade s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, ktoré túto otázku vyriešilo. Preto správny súd nepovažoval tento žalobný bod za dôvodný.

16. Žalobca v ďalšom žalobnom bode namieta, že došlo k porušeniu zásady ne bis in idem, nakoľko v napadnutom rozhodnutí bol sankcionovaný (aj) za neodstránenie zisteného nedostatku pod bodom 4. protokolu z 06. 07. 2020, pričom za neodstránenie tohto nedostatku mu už bola uložená pokuta vo výške

500 eur rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. 69/202-IZA-2.3/POK/RT z 04. 05. 2021, ktoré potvrdil žalovaný rozhodnutím č. O-182/2021 z 16. 06. 2021. Správny súd uvádza, že zásada trestania ne bis in idem, teda „nie dvakrát o tej istej veci“ je aplikovateľná na predmetnú vec, nakoľko nikoho nemožno sankcionovať opakovane za správny delikt, za ktorý mu už raz pokuta uložená bola. Keďže správny súd už vyššie skonštatoval, že v predmetnej veci ide o trestné obvinenie v zmysle Dohovoru, je takéto opakované sankcionovanie vylúčené výslovne čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 k Dohovoru. Preskúmaním tejto žalobnej námietky však správny súd dospel k záveru, že v predmetnej veci nebola táto zásada porušená.

17. Z administratívneho spisu a rozhodnutí, ktoré žalobca priložil k správnej žalobe, správny súd zistil, že v prvom prípade (ktorý nie je predmetom súdneho prieskumu v predmetnej veci) bol žalobca rozhodnutiami prvostupňového správneho orgánu a žalovaného č. 69/202-IZA-2.3/POK/RT z 04. 05. 2021 a č. O-182/2021 z 16. 06. 2021 sankcionovaný za nevyplatenie mzdy zamestnankyni A. B. za mesiace 06/2019 a 07/2019. Tento nedostatok zistil prvostupňový správny orgán pri výkone inšpekcie, v rámci ktorej bol vypracovaný protokol z 06. 07. 2020, v ktorom bol (okrem iného) zistený uvedený nedostatok a žalobcovi bolo uložené opatrenie spočívajúce v povinnosti odstrániť tento nedostatok, teda vyplatiť mzdu dotknutej zamestnankyni. Za tento skutok bola žalobcovi uložená pokuta podľa § 19 ods. 1 zákona o inšpekcii práce za porušenie pracovnoprávných a obdobných predpisov podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o inšpekcii práce, konkrétne § 224 ods. 2 písm. c) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce.

18. Po zistení tohto nedostatku vykonal prvostupňový správny orgán u žalobcu následnú kontrolu, v rámci ktorej nezistoval už samotné porušenie pracovnoprávných a obdobných predpisov, ale to, či žalobca splnil povinnosti uložené v protokole z 06. 07. 2020. Z tejto následnej inšpekcie vyhotovil prvostupňový správny orgán protokol dňa 12. 11. 2020, v rámci ktorého skonštatoval, že žalobca nedostatky vytknuté v protokole z 06. 07. 2020 neodstránil. Rozhodnutiami, ktoré sú predmetom prieskumu, bol žalobca sankcionovaný za porušenie § 19 ods. 2 písm. b) bod 2. zákona o inšpekcii práce, pretože nespĺnil povinnosti uložené opatrením podľa § 12 ods. 2 písm. b) až i) zákona o inšpekcii práce.

19. Hoci obidva vyššie uvedené delikty majú zdanlivo rovnaký skutkový základ, nejde o totožné skutky. Zákon o inšpekcii práce v § 19 rozdeľuje správne delikty do odseku 1, podľa ktorého je sankcionované samotné porušenie pracovnoprávných a obdobných predpisov a do odseku 2 písm. b), podľa ktorého je sankcionované nespĺnenie povinností, uložených opatrením inšpektora práce. Z tejto zákonnej dikcie vyplýva, že zamestnávateľa je možné sankcionovať jednak za samotné porušenie právnych predpisov a zároveň je možné ho následne kontrolovať a prípadne aj sankcionovať za to, že nespĺnil povinnosti uložené opatreniami. Ide teda o samostatné správne delikty. V opačnom prípade by zákonodarca tieto skutkové podstaty iných správnych deliktov neoddeľoval. Zároveň by bez možnosti následnej kontroly uložených opatrení a trestania ich porušenia zostalo uloženie povinností opatreniami inšpektora práce pomerne nevyhľaditeľné.

20. Nevyplatenie mzdy a cestovných náhrad možno za použitia analógie podľa § 122 ods. 12 Trestného zákona považovať za trváci delikt, teda za vyvolanie a udržiavanie protiprávneho stavu, ktorý bol vyvolaný nevyplatením mzdy vo výplatnom termíne a následne je udržiavaný aj ďalším zadržaním (nevyplatením) tejto mzdy. V tomto prípade pôjde spravidla o jeden delikt. V súlade s § 122 ods. 13 Trestného zákona, ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný aj po oznámení vznesenia obvinenia, považuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok. Toto ustanovenie je možné analogicky aplikovať na posudzovaný správny delikt tak, že určitým procesným úkonom správneho orgánu, ktorý je oprávnený posudzovať porušenie pracovnoprávných a obdobných predpisov (inšpektorát práce) dôjde k posudzovaniu trvajúceho deliktu ako nového správneho deliktu. Vzhľadom na špecifickosť procesu podľa zákona o inšpekcii práce má správny súd za to, že týmto úkonom je vytknutie porušenia zákona a uloženie povinností opatrením v rámci protokolu. Už v protokole je totiž skonštatované porušenie právnych predpisov a opatreniami sú uložené povinnosti na odstránenie zistených nedostatkov. Vydaniu protokolu predchádza výkon inšpekcie, v rámci ktorej inšpektorát práce zisťuje relevantné skutočnosti, a teda už v tomto štádiu konania má dostatok skutkových podkladov pre prijatie záveru o porušení zákona. Aj skutková podstata § 19 ods. 2 písm. b) bod 2. zákona o inšpekcii práce je založená na nespĺnení povinností uložených opatrením podľa § 12 ods. 2 písm. b) až i) zákona o inšpekcii práce, teda opatrením uloženým v protokole. Preto je za analogické „oznámenie vznesenia obvinenia“ pre účely posudzovania trvajúceho konania ako nového skutku potrebné považovať už doručenie protokolu a nie napr. až oznámenie o začatí správneho konania o uložení pokuty. K začatiu konania o uložení pokuty podľa § 19 ods. 1 zákona o inšpekcii práce ani nemusí dôjsť, keďže

v tomto prípade sankcionovanie nie je obligatórne (za použitia slov „inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu“, na rozdiel od § 19 ods. 2 zákona o inšpekcii práce, podľa ktorého „inšpektorát práce uloží pokutu“).

21. Preto v predmetnej veci páchal žalobca najprv jeden trváci správny delikt podľa § 19 ods. 1 zákona o inšpekcii práce spočívajúci v nevyplatení mzdy dotknutej zamestnankyni za mesiace 06/2019 a 07/2019, ktorého protiprávnosť bola skonštatovaná v protokole z 06. 07. 2020 a žalobcovi bolo uložené opatrenie spočívajúce v povinnosti odstrániť tento nedostatok. Následným nevyplatením mzdy, teda ďalším udržiavaním tohto protiprávneho stavu po vytknutí tohto nedostatku, páchal žalobca nový správny delikt podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2. zákona o inšpekcii práce, keďže napriek povinnostiam uloženým opatreniami uvedenú mzdu nevyplatil. Pri tomto druhom správnom delikte je zároveň odlišný objekt, kde je okrem ochrany práv zamestnancov spoločenský záujem aj na rešpektovaní aktov štátnych orgánov vydaných v rámci ich právomoci, teda dodržiavanie povinností uložených opatrením inšpektora práce. Uvedené konanie žalobcu je preto potrebné posudzovať ako dva skutky, ktoré sú oddelené doručením protokolu, resp. uplynutím lehoty na splnenie opatrení uložených v protokole. Pre tento akt inšpekcie práce absentuje medzi správnymi deliktmi, za ktoré bol žalobca sankcionovaný na jednej strane rozhodnutiami prvostupňového správneho orgánu a žalovaného č. 69/202-IZA-2.3/POK/RT z 04. 05. 2021 a č. O-182/2021 z 16. 06. 2021 (ktoré nie sú predmetom tohto konania) a rozhodnutiami preskúmanými v predmetnej veci na strane druhej, objektívna časová súvislosť a nie je ich možné považovať za jeden skutok. Tiež možno skonštatovať absenciu subjektívnej súvislosti (jednotiaci zámer páchatel'a), pretože pri správnom delikte podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2. zákona o inšpekcii práce je odlišný objekt (rešpektovanie opatrenia inšpektora práce). Pri tomto delikte predstavuje zámer páchatel'a nielen samotné nevyplatenie mzdy a cestovných náhrad, ale aj nerešpektovanie už uložených opatrení.

22. Žalobca na pojednávaní poukázal aj na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Zolothukin proti Rusakej Federácii č. 14939/03 z 10. 02. 2009. V rámci tohto rozsudku bolo pre účely výkladu čl. 4 ods. 1 protokolu 7 k Dohovoru, ktorý zakazuje opätovné potrestanie alebo stíhanie za ten istý trestný čin, skonštatované, že totožnosť skutku je daná vtedy, ak sa konkrétne skutkové okolnosti týkajú toho istého obžalovaného a sú neoddeliteľne späté v čase a mieste. Európsky súd pre ľudské práva odmietol prístup vychádzajúci z právnej kvalifikácie deliktu. V predmetnej veci však uvedené východiská porušené neboli. Nešlo o Európskym súdom pre ľudské práva zakázané dvojité sankcionovanie len na základe odlišnej právnej kvalifikácie totožného skutku, keďže boli sankcionované dva samostatné skutky pre absenciu objektívnej časovej súvislosti ako aj subjektívnej súvislosti, ktorá bola pretrhnutá doručením protokolu z 06. 07. 2020, ako súd skonštatoval vyššie.

23. Správny súd považuje za nedôvodnú aj námietku žalobcu, že správne orgány sa nezaoberali otázkou, či porušené zistenie predstavuje trváci, pokračovací alebo hromadný delikt alebo či ide o samostatné skutky. Správny súd uvádza, že v zmysle judikatúry, na ktorú poukázal žalobca, je takéto rozlišovanie pri správnom trestaní nevyhnutné, avšak za účelom, aby nebola obídená tzv. absorpčná zásada pri ukladaní trestov a aby páchatel'ovi správneho deliktu nebola v tomto dôsledku uložená neprimerane prísna sankcia. V súlade so žalobcom citovanou judikatúrou je potrebné analogicky aplikovať pri súbehu viacerých správnych deliktov tzv. absorpčnú zásadu a uložiť sankciu podľa ustanovení vzťahujúcich sa na najprísnejšie postihniteľný správny delikt. Obdobne to platí aj pri spáchaní viacerých správnych deliktov, ktoré je možné analogicky považovať za jeden pokračujúci správny delikt podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona a sankcionovať páchatel'a iba jedenkrát a nie samostatne za každý čiastkový útok. Za týmto účelom je tiež potrebné prerokovať jednotlivé spáchané správne delikty alebo čiastkové útoky v jednom správnom konaní, keďže pri tomto postupe je výsledkom konania jedno rozhodnutie s jednou uloženou sankciou, čím sa dosiahne aplikácia absorpčnej zásady.

24. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia správny súd dospel k záveru, že vyššie uvedené zásady neboli v predmetnej veci porušené. Inšpekciou bolo v predmetnej veci protokolom z 12. 11. 2020 skonštatované porušenie opatrení z predchádzajúcich výkonov inšpekcie (z protokolu z 06. 07. 2020), a to povinnosti odstrániť nedostatky, že žalobca ako zamestnávateľ neposkytol zamestnankyni A. B. odmenu za vykonanú prácu v mesiacoch 06/2019 a 07/2019 a neuspokojil jej nároky za zahraničnú pracovnú cestu v mesiaci jún 2019. O všetkých týchto skutkoch sa viedlo jedno administratívne konanie, ako to vyplýva z oznámenia o začatí konania o uložení pokuty a žalobcovi bola za všetky uvedené skutky uložená jedna sankcia, a to pokuta 300 eur predstavujúca minimálnu zákonnú sadzbu pokuty podľa § 19 ods. 2 písm. b) bod 2. zákona o inšpekcii práce. Porušením vyššie uvedených zásad by

napr. bolo vedenie samostatných konaní za nevyplatenie mzdy na jednej strane a za nevyplatenie cestovných náhrad na strane druhej a za každé toto porušenie by bola uložená samostatná pokuta v minimálnej výške 300 eur, čím by mohlo dôjsť k neúmernému navýšeniu sankcie. Keďže však žalobcovi bola uložená sankcia v minimálnej možnej výške, je vylúčené, že došlo k zásahu do jeho subjektívnych práv. Je síce pravda, že prvostupňový správny orgán ani žalovaný sa výslovne nezaoberali tým, či v predmetnej veci ide o samostatné skutky alebo hromadný, pokračovací, či trváci delikt, avšak vzhľadom na uloženie výšky pokuty, by bola takáto argumentácia len akademická. Účelom správneho súdnictva pri správnych žalobách fyzických a právnických osôb je výlučne ochrana ich subjektívnych práv alebo právom chránených záujmov v súlade s ustanovením § 178 ods. 1 SSP, pričom práva žalobcu v tomto smere zjavne porušené neboli.

25. Správny súd sa nestotožnil ani s argumentáciou žalobcu uvedenou v bode 5.8 a 5.9 správnej žaloby, že delikty nevyplatenie mzdy (za čo bol žalobca sankcionovaný pokutou 500 eur rozhodnutím, ktoré nie je predmetom tohto konania) a nesplnenie povinnosti uložených opatreniami podľa § 12 ods. 2 zákona o inšpekcii práce (za čo bol žalobca sankcionovaný napadnutým rozhodnutím), mali byť prerokované v rámci úhrnného konania a na sankcionovanie týchto skutkov mala byť aplikovaná absorpčná zásada. Správny súd má za to, že v prípade týchto deliktov nemôže ísť o súbeh, pretože konanie žalobcu má znaky recidívy. Žalobca sa mohol dopustiť správneho deliktu spočívajúceho v nesplnení povinností uložených opatreniami podľa § 12 ods. 2 zákona o inšpekcii práce až po zistení nedostatkov v rámci protokolu z prvej inšpekcie. U žalobcu bola najprv vykonávaná inšpekcia, v rámci ktorej boli zistené porušenia Zákonníka práce (nevyplatenie mzdy a cestovných náhrad), ktorá sa skončila protokolom z 06. 07. 2020 a žalobcovi boli uložené opatrenia spočívajúce v povinnosti napraviť zistené nedostatky, teda vyplatiť mzdu a cestovné náhrady. Pokiaľ žalobca následne pokračoval v páchaní správneho deliktu nevyplatením mzdy a cestovných náhrad, spáchal iný správny delikt, ktorý nie je pokračovacím správnym deliktom vo vzťahu k správne deliktu zistenému v rámci prvej inšpekcie, pretože tu chýba objektívna časová a subjektívna súvislosť (ako správny súd uzavrel v odsekoch 20. a 21. tohto rozsudku). Žalobca síce za správny delikt zistený v rámci protokolu z 06. 07. 2020 nebol do vydania druhého protokolu dňa 12. 11. 2020 zatiaľ právoplatne potrestaný (prvostupňové rozhodnutie o uložení pokuty 500 eur bolo vydané až následne dňa 04. 05. 2021 a odvolacie rozhodnutie dňa 16. 06. 2021), avšak už v rámci protokolu z 06. 07. 2020 bolo u žalobcu zistené porušenie zákona spočívajúce v nevyplatení mzdy a cestovných náhrad dotknutej zamestnankyni a bola mu uložená povinnosť odstrániť tieto nedostatky.

26. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Stk/13/2022 zo dňa 27. 09. 2023, na ktorý poukázal aj žalobca na pojednávaní, použitím pravidiel súdneho trestania na správne trestanie metódou analógie sa sleduje zámer vyplniť medzery v doposiaľ nekodifikovanej právnej úprave administratívneho trestania ... zmyslom a účelom je poskytnúť obvinenému záruky ochrany práv a chránených záujmov pred nespravodlivosťou a neprimeranosťou pri ukladaní administratívneho postihu... to sú zároveň limity uvedenej analogickej aplikácie, ktorej potrebnosť musí byť vždy vyhodnotená individuálne s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (odsek 25.). V zmysle uvedeného zásady trestania podľa Trestného zákona nemožno bez ďalšieho automaticky preberať a aplikovať na správne trestanie. Podľa § 41 Trestného zákona by síce teoreticky mohol byť žalobcovi uložený za vyššie uvedené správne delikty úhrnný trest, keďže druhého správneho deliktu vytknutého v protokole z 12. 11. 2020 sa dopustil predtým, ako mu bola uložená pokuta za správny delikt zistený v protokole z 06. 07. 2020. Žalobca však páchal nový správny delikt tým, že mzdu a cestovné náhrady dotknutej zamestnankyni nevyplatil napriek tomu, že mu to bolo uložené aktom inšpekcie práce – opatreniami uloženými v protokole. V uvedenej veci preto nemôže ísť o súbeh správnych deliktov, ale o samostatné správne delikty majúce znaky recidívy, teda o pokračovanie v protiprávnom konaní, ktoré už bolo žalobcovi vytknuté príslušným štátnym orgánom. Vzhľadom na špecifický procesný postup podľa zákona o inšpekcii práce (ktorý správny súd rozobral v odseku 20. tohto rozsudku), je pre účely posudzovania recidívy žalobcu potrebné zohľadniť, že správny delikt, za ktorý bol potrestaný napadnutým rozhodnutím, spáchal po uložení opatrení v protokole z prvej inšpekcie, bez ohľadu na to, kedy bol za tieto porušenia z prvej inšpekcie sankcionovaný. Preto nie je na mieste analogická aplikácia absorpčnej zásady, pretože žalobca by bol potrestaný príliš mierne, pokiaľ by mu bola uložená len jedna pokuta za konanie zistené v protokole z 06. 07. 2020 a za nerešpektovanie uložených opatrení zistené v protokole z 12. 11. 2020.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené individuálne okolnosti predmetnej veci nemožno žalovanému nič vytknúť, ak vo veci viedol dve samostatné konania a žalobcu sankcionoval za samotné porušenie Zákonníka práce (nevyplatenie mzdy) najprv pokutou 500 eur a v samostatnom konaní ďalšou pokutou

300 eur za neodstránenie zisteného nedostatku. Správny súd má za to, že žalobcoví boli v tomto smere poskytnuté dostatočné záruky ochrany jeho práv a výsledok jeho potrestania ani výška uložených sankcií nevykazujú známky nespravodlivosti či neprimeranosti. Samotnú neprimeranosť uložených pokút nenamieta ani žalobca.

28. Žalobca v replike vznesol aj nový žalobný bod, že v oznámení o zahájení správneho konania absentuje poučenie o práve na ustanovenie advokáta alebo iného zástupcu a o práve nazerať do spisu. Žalobca považuje poučovaciu povinnosť správneho orgánu za implicitne obsiahnutú v čl. 6 Dohovoru. Ako už správny súd uzavrel vyššie, na predmetnú vec je možné aplikovať čl. 6 Dohovoru a považovať spáchaný správny delikt za trestné obvinenie v zmysle Dohovoru. Hoci žalobca túto žalobnú námietku vznesol po lehote na podanie správnej žaloby v rozpore s § 183 SSP, správny súd sa zaoberal jej obsahom, nakoľko podľa § 195 písm. c) SSP nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť pre správne trestanie.

29. Čl. 6 Dohovoru obsahuje viaceré záruky spravodlivého procesu. V odseku 1 je upravené právo každého na spravodlivé a verejné prejednanie jeho záležitosti, občianskej alebo trestnej v primeranej lehote pred nezávislým a nestranným súdom. Toto právo sa nevzťahuje na administratívne konanie. Pokiaľ ide o ustanovenia o trestných obvineniach (ktoré sa na predmetnú vec vzťahujú), odsek 2 zakotvuje zásadu prezumpcie neviny, podľa ktorej sa každý obvinený považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom. Podľa odseku 3 sú každému obvinenému z trestného činu zaručené minimálne práva, a to a) byť bez meškania oboznámený s povahou a dôvodom obvinenia proti nemu v jazyku, ktorému rozumie, b) mať primeraný čas a možnosti na prípravu obhajoby, c) obhajovať sa osobne, alebo pomocou obhajcu podľa vlastného výberu, prípadne, ak nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu na jeho poskytnutie bezplatne, ak to záujmy spravodlivosti vyžadujú, d) vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok a e) mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie jazyku, používanému pred súdom. Uvedené ustanovenia Dohovoru neobsahujú právo obvineného byť poučený v rozsahu, ako to namieta žalobca. Preto samotná skutočnosť, že žalobca nebol v oznámení o začatí konania o uložení pokuty poučený o práve zvoliť si zástupcu a o práve nazerať do spisu nie je porušením Dohovoru.

30. Dohovor v čl. 6 okrem iného zaručuje právo na obhajobu, ktoré ale nebolo žalobcovi upreté tým, že o tomto práve nebol poučený. K upretiu toho práva by došlo v prípade, pokiaľ by správny orgán neumožnil žalobcovi obhajovať sa sám, čo mu však v predmetnej veci bolo umožnené, nakoľko žalobca rozvinul svoju argumentáciu už vo vyjadrení k oznámeniu o začatí konania o uložení pokuty a podal odvolanie, ktorým sa žalovaný ako odvolací orgán zaoberal. Rovnako by toto právo žalobcovi mohlo byť upreté, pokiaľ by mu správne orgány neumožnili zvoliť si právneho zástupcu, alebo pokiaľ by s ním napriek vôli žalobcu nekonali. K takýmto porušeniam ale nedošlo.

31. Pokiaľ ide o poučenie o možnosti nahliadať do spisu, v predmetnej veci obsah administratívneho spisu okrem podaní žalobcu tvorili len akty vydané správnymi orgánmi, a to protokol, prvostupňové rozhodnutie a napadnuté rozhodnutie, pričom všetky tieto listiny boli žalobcovi doručené, a teda poznal ich obsah a v priebehu administratívneho konania na tieto reagoval svojimi podaniami. Nie je preto možné skonštatovať, že samotná absencia poučenia o možnosti nahliadať do spisu spôsobila v predmetnej veci žalobcovi akúkoľvek ujmu na jeho právach. Účelom nahliadania do spisu je poznať skutkové podklady, na ktorých je založené rozhodnutie vo veci. V oznámení o začatí konania prvostupňový správny orgán poučil žalobcu podľa § 33 Správneho poriadku, že má ako účastník možnosť vyjadriť sa k podkladom pre vydanie rozhodnutia, spôsobu zisťovania, podať návrh na ich doplnenie vrátane predloženia ďalších listinných dôkazov v stanovenej lehote. Žalobca teda bol v tomto zmysle poučený o tom, ako sa administratívny spis tvorí a ako sa získavajú podklady pre rozhodnutie, a preto nemožno skonštatovať porušenie jeho práv na spravodlivý proces.

32. Správny súd dodáva, že žalobca neuviedol, ako mala absencia ním namietaných poučení vplyv na zákonnosť preskúmaných rozhodnutí a akú konkrétnu ujmu na svojich právach v tejto súvislosti utrpel. Preto je aj tento žalobný bod nedôvodný.

33. Keďže žalobca nebol v konaní úspešný, nakoľko správna žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, správny súd mu podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario nepriznal náhradu trov konania. Správny súd

nepriznal náhradu trov ani vo veci úspešnému žalovanému, pretože v súlade s § 168 SSP nezistil v predmetnej veci také dôvody, pre ktoré by to bolo možné spravodlivo požadovať.

34. Toto rozhodnutie prijal senát správneho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia na Správny súd v Banskej Bystrici. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky. Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v dvoch vyhotoveniach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom a kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. To neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.